

KOP KOP

KERTOILI

ANNA M. ROOS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

KOP KOP

ELI

SATU PIENESTÄ EUKOSTA
JA ELÄIMISTÄ METSÄSSÄ

KERTOILI

ANNA M. ROOS

PIKKU YSTÄVILLENSÄ SUOMENSI

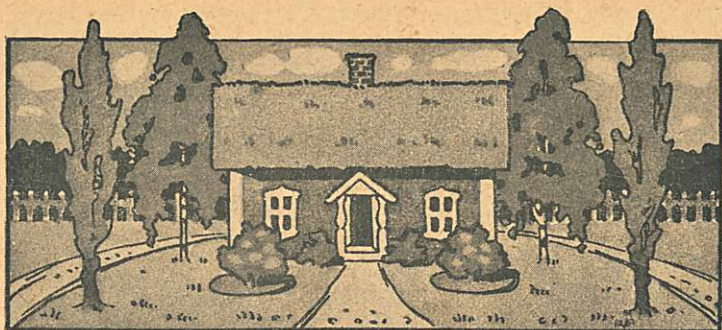
ELLI-TÄTI

= E. v. Hertzgen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1920

KOP KOP

OLIPA kerran pikkunen ukko ja pikkunen eukko, jotka asuivat kaukana metsässä. Heillä oli pieni punanen tupa valkoisine nurkkineen. Ruohoa kasvoi katolla ja rinkiruusuja ja akleijoja kuistin ympärillä. Sisällä tuvassa loistivat valkoiseksi maalatulla hyllyllä kiiltävät kupariastiat ja akkunalaudalla kukkivat heleäväriset palsamit.

He olivat niin sanomattoman hyviä ystäviä, tuo ukko ja tuo eukko, ja heillä oli joka suhteessa niin suloisen hyvä olla yhdessä. Ja pikku eukolla oli tapana sanoa ukolleen:

— Tiedätkö, mistä minä sinussa enin pidän?
— Siitä, että sinulla on niin vieno ja lempeä ääni.

En voi sietää ihmisiä, jotka huutavat, reuhtovat ja rähisevät. Minä pidän sellaisesta, joka on hiljaista ja rauhallista.

NIIN, kyllä heidän elämänsä oli suloista, tuon pikku ukon ja pikku eukon. Mutta silloinpä ukko kuoli.

Voitte arvata, kuinka suruissaan pikku eukko oli! Hän itki ja hän suri ukko-kultaansa. Hän kaipasi häntä alati.

— Oi, voi, kuinka elämä on tukalaa, kun ei ole ketä hoivailisi ja kelle olisi kiltti, huokaili hän itsekseen.

Kun hän aamuisin oli siistinyt pienen tupansa ja kiilloittanut kupariastiat ja ripotellut katajanhakoja puhtaalle permannolle, ja kun aurinko paistoi valkoisten uudinten lomitse akkunalaudalla oleville heleille palsameille, sanoi pikku eukko:

— Oi, voi, mitä iloa on pikku tupansa puhdistamisesta ja hienoksi laittamisesta, kun ei kukaan muu sitä näe ja siitä iloitse!

Ja kun hän päivälliseksi keitti perunansa ja paistoi sillinsä ja istuutui pöytään, sanoi hän aina:

— Oi, voi, mitä hauskuutta on ruuan laittamisesta ja syömisestä, kun ei ole ketään muuta, joka on tyytyväisen näköinen ja sanoo: Miten ihmeen hyviä nuo meidän perunamme ovat tänä vuonna!

Ja kun hän jilloin sukkaa kutoen istui takansa ääressä ja katseli tulen räiskyntää liedellä ja kupariastioiden välkettä sen valossa, huokasi hän jälleen:

— Oi, voi mitä iloa on
suloisesta takkavalkeasta, kun
ei kukaan ole vieressä siitä yh-
dessä iloitsemassa!

Eräänä päivänä sanoi pik-
ku eukko:

Ei tämä kelpaa,
kyllä minun on hankittava
joku, jota saisin hoivailla. Ei
suinkaan sellaista ihmistä ole
olemassa, joka tahtois tulla
luokseni näin kauas metsään
asumaan, mutta minäpä otan
tänne jonkun eläimen, jota
voin hoitaa.

Sitten hän meni ulos
kuistilleen ja huusi metsään
päin:

— Onko metsässä jokin
eläin, joka tahtois tulla asu-
maan luokseni tupaani, kyllä
hän siellä hyvin viihtyisi!
Mutta sellainen sen olla pitää,
jolla on vieno ääni.

Kolme kertaa huusi pik-
ku eukko nämä sanat metsää

kohti ja sitten hän meni sisään tupaansa.

Kuinka olikaan, kuului hetken kuluttua ovelta koputusta.

— Kop kop —.

Eukko kiiruhti ovelle ja avasi.

Ulkona seisoi hevonen.

— Kas vaan, hyvää päivää, sinä kaunis, kiltti hevonen, sanoi eukko, minä arvaan, että olet paikan haussa. Mutta tiedäthän ehdon: täytyy olla vionon suloinen ääni. Saanko vaivata sinua päästämään äänesi kuuluville!

— Ii — hohohohoo, hirnui hevonen.

— Ai — suo anteeksi että sinulle sanon, mutta kyllä sinulla on jokseenkin kova ääni — niin, en sillä tahdo väittää, etteikö se tavallaan olisi erinomainenkin, mutta katsos, minä olen hiukan hemmoteltu: minulla oli nimittäin puoliso, jolla oli niin erinomaisen hieno ja miellyttävä ääni. Luulenpa olevani pakotettu sanomaan, että et minulle oikein sovi.

Hevonen juoksi tiehensä ja eukko istuutui jälleen sukkaansa kutomaan.

Kop kop, kuului ovelta.

Eukko katsomaan.

Ulkona seisoi härkä, joka mulkoili sisään suurilla, pyöreillä silmillään.

— Päivää, hyvä härkä, kyllä jo arvaan missä asioissa kuljet. Olet kai kuullut, että toivon itselleni seuralaista. Mutta tietänet myöskin, että kiinnitän suurta huomiota ääneen, niin että saisi kohan tuota kuulla?

— Uuh — amuu — mylvi härkä.

— Oijoi, rakas härkäni, sinä näytät niin kunnolliselta ja hyväluontoiselta, että tuntuisi oikein hyvältä pitää sinut täällä. Luulenpa

myös, että elämässäsi olet saanut paljon raataa, joten rauhaista ja lepoista vanhuus olisi sinulle suotavaakin. Mutta kuitenkin, kaikitenkin, en taida sille mitään että puheäänesi on mielestäni ikäänkuin hiukan karhea. Pelkäänpä siis ettei asiasta tule mitään.

Härkä lönytti pois ja eukko meni sisään.

Kop kop, kuului jälleen.
Eukko ovelle.

Siellä seisoivat porsas ja siristeli pieniä siansilmiiään.

— Päivää, päivää, pikku nassuni, sanoi eukko
Vai niin, sinä olet päättänyt
antautuaseuraporsaan alalle.
Anna minun siis kuulla
äänesi, niin olet kiltti.

— Röhh röhh —

Olisi väärin kieltää etteikö tuo kuulu kodikkaalta. Ja sinä näytät niin hauskalta ja iloiselta pikkupossulta, mutta minä sanon sinulle, että miesvainajallani oli niin ihmeen hieno ja lempeä ääni, että olen tullut ikäänkuin liian turhantarkaksi semmoisessa ja minä luulen, että en ajanpitkään tahtoisi sinua aivan usein kuulla. Niin että parasta karistella mielestäsi nämä suunnitelmat, nassuseni.

Porsas lipitti tiehensä ja eukko palasi takatulilleen.

Kop kop.

Kukahen nyt tulee — ihmetteli eukko ja aukaisi oven. Siellä seisoi pässi, käyräsarvi, paksuvilla.

— Terve, terve, pässi-pappa! Jaha — sinä olet paikan haussa. Mutta, armaani, minun täytyy ensin kuulla sinun äänesi!

Bä- ä-ä-ä -äää!

— Sinun äänesi värisee erinomaisesti ja olen kuullut sanottavan, että se on hyvin fiiniä, mutta suo anteeksi, hyvä pässi-pappa, luulenpa melkein, että tulisin surumieliseksi jos sitä usein kuulisin. Lienee parasta sinun liittyä takaisin sukuusi.

Pässi pomppi pois ja eukko heitti takkaansa sylyksellisen uusia risuja.

Kop kop.
Kun eukko aukaisi, seisoi kuistin rappusilla kukko. — Päivää, herra Punahelmta, sanoi eukko. Miltähän sinun äänesi kuuluu?

— Kukkokiekuu, lauloi kukko ja pöyhisteli itseään varmana siitä, ettei muuta mielipidettä voinut olla, kuin että hänen äänensä oli kaunein maailmassa.

— Sinä olet niin korea ja pulska, että ihan ilokseen sinua katselee, sanoi eukko. Mutta minun täytyy sanoa, että tulisin hie-
man raukeaksi, jos sinua usein kuulisin. Sen lisäksi olet vielä niin hirmuisen aamuvirkku! Ei, rakas Punahelmtani, uskon, että saat

enemmän arvontoa kanatarhassa. —

Kukko marssi pois ja eukko alkoi keittää puuroa illaksi.

Kop kop.

Kukahen nyt tulee, ihmetteli eukko.

Ulkona istui suuri, pitkäkarvainen koira takajaloillaan ja katseli akkaa viisain, ruskein silmin.

— Hyvää iltaa, sinä hyvä koira. Miten oletkin viisaan ja uskollisen näköinen. Kyllä sinusta varmaan tulisi uskollinen ystävä — mutta — armaani — saanko kuulla äänesi!

— Hau — vauv, haukkui koira.

— No, tuohan joltain kuuluu — aivan erinomainen haukunta. Kyllä se on omiaan karkoittamaan varkaat ja vort. Mutta tänne, pienen,

köyhän mummon luokse kauas metsään eivät vorot vaivaannukaan. Ja sanoakseni totuuden, luulen melkein, että säikähtäisin, jos sinä noin vain lystiksesi tuolla tapaa haukahtelisit, — olen —
— näes — vähän herkkä säpsähtämään. On paljon ihmisiä, jotka varmasti ottavat sinut ilolla vastaan, sinä kelpo Hau vau, mutta minulle sinä et oikein sovi. —

Koira juoksi tiehensä ja eukko alkoi hämentää puuroa.

Kop kop.

Kuka näin myöhään ovelleni kolkuttaa, ihmetteli eukko.

Ulkona seisoi pieni kissa.

— Oletko sinä ulkona paikan haussa, pikku Kissemirri, sanoi eukko. Rakas — anna minun kuulla äänesi!

— Miau, sanoi kissa.

Tottatotisesti, luulenpa tosiaan, että sinulla on yhtä hieno ääni kuin miesvainajallani, huusi eukko ihastuneena. Oi, sinä pieni Mirrini, naukaseppas vielä kerran!

— Miau!

Ja kissa pani
päänsä kallel-
leen ja katseli

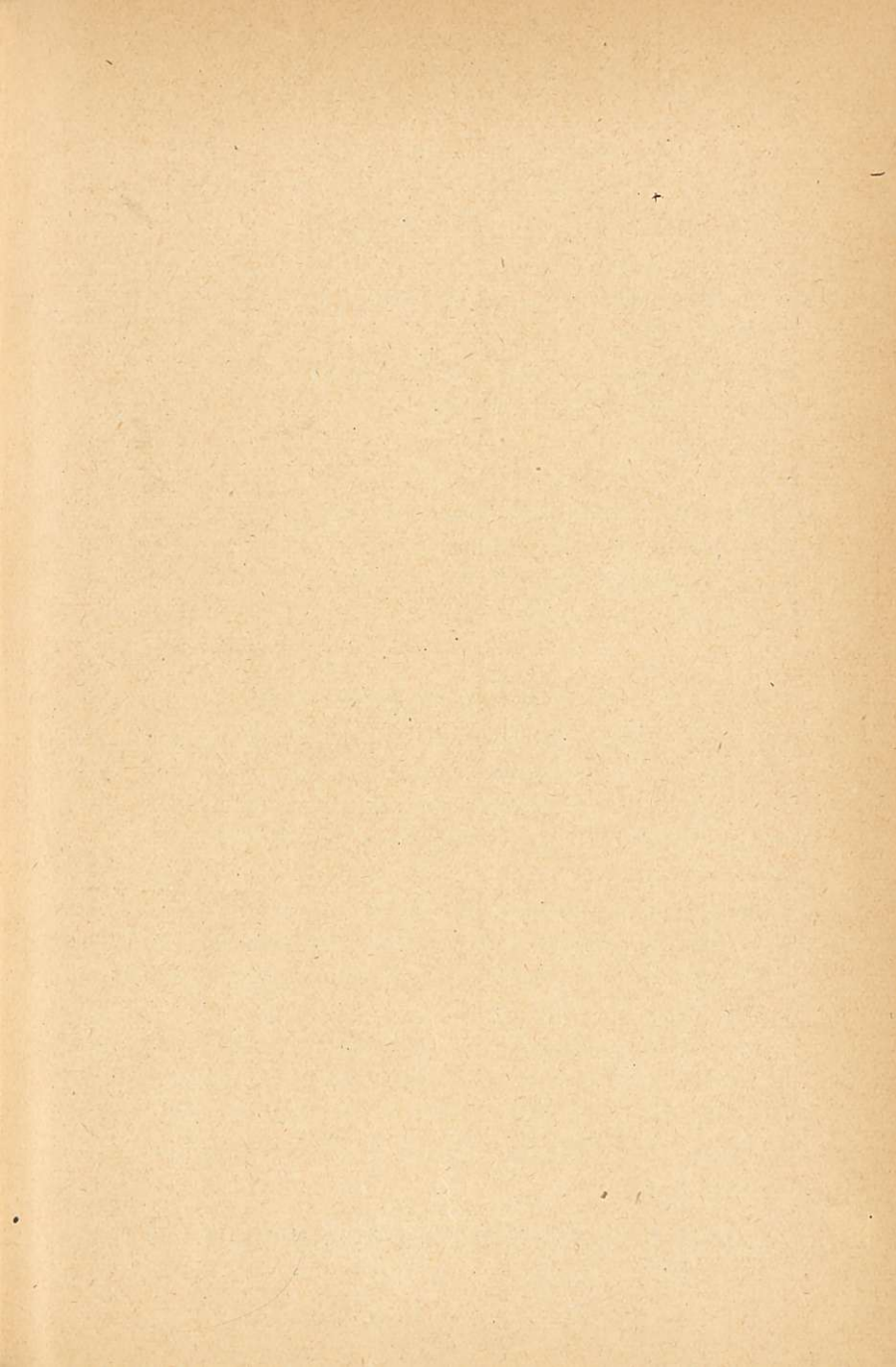
rukoilevaisesti eukkoa. — Sinut minä valitsenkin, sinä pieni koditon kissa, sanoi eukko, nosti kissan syliinsä ja kantoi sisään. Se tulikin juuri paraiksi saamaan osansa illallispuurosta.

Ja kissa jäi eukon luokse ja he viihtyivät niin erinomaisesti yhdessä, ja kun eukko illalla istui takkavalkean ääressä, makasi kissa hänen sylissään.

Ja kahvipannu porisi
Ja Mirrikissa kehräsi,
Kun eukko sitä silitti.

SATUPIRTTI

Tämän erinomaisen hauskan lastenkirja-sarjan teoksista on vielä saatavissa:

Kultasydän, Selma Lagerlöfin satu. 20 p.

Intiaanien taru Hiawathasta. 50 p.

Leikkejä pienille lapsille, kokoelma laulu- y. m. leikkejä. 20 p.

Grimmin satuja. Kaksi viikkoa à 50 p.

Prinssi Keijujalka, Frances Hodgson Burnettin satu. 50 p.

Aladdin ja taikalamppu. 50 p.

Sindbadin merkilliset matkat. 50 p.

Vankihäkin kaliifi. 50 p.

Apina, joka ei ottanut kuollakseen. 1 mk.

Apennineilta Andeille. 1 mk.

.....

Muita lastenkirjoja:

Lukemisia lapsille, Topeliuksen verraton kirja. Eri taiteilijain kuvittama loistopainos, V. Tarkiaisen ja Valter Juvan suomentama. 2 osaa, yht. 37:—.

Sama teos, R. Koivun kuvittamana, 1 nidos sid. 4:50.

Salon pojat, Iivo Härkösen reipas kirja kolmen karjalaispojan puuhista. Sid. 2:50.

Tarinoita ja pieniä pilajuttuja, ranskalaisen Charles Wagnerin sydämellisen sukkelia ja samalla kasvattavia kertomuksia. Sid. 5:—.

Pikku Lallin maapallo, Mikael Sandin kertomus urhean pikkupojan ja hänen ketterän kissansa merkillisistä matkustuksista kaikissa maanosissa. Sid. 5:—

Peppelin päiväkirja, Barbra Ringin soma teos. Sid. 3 mk.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ.

Hinta 50 p.